

[Arne Melchior]

Dengang var vi i nød. I dag er der mange andre, som er i nød, og da debatten altså også finder sted i løbet af disse dage og uger, hvor vi oplever noget af det frygteligste af forfølgelse og forjagelse, som i hvert fald moderne historie har set, kan man vel ikke tage ordet her i dag uden at give regeringen den melding også fra mit parti, at enhver mulighed skal udnyttes for at lindre den nød, for at stoppe de forbrydelser, der sker imod de stakkels mennesker. I den forbindelse vil jeg gerne anerkende regeringens og udenrigsministerens ord og initiativer i den sammenhæng, men der skal både med penge og med humanitær bistand og med pleje og om nødvendigt med ophold være en åben og udstrakt hånd.

Vi kan jo desværre ikke hjælpe alle forfulgte i denne verden, men det må aldrig blive nogen undskyldning for den enkelte eller for et samfund til ikke at hjælpe så mange, som det ud fra vores rigdomssituation er muligt at hjælpe.

I 1978 deltog jeg i en nordisk parlamentarikerrejse, hvor vi i tre lande i Afrika og Asien studerede FN's Family Planning-problemer, og da jeg kom hjem fra den, syntes jeg, at jeg havde lært en hel masse, og jeg forudsagde dengang, at den sidste folkevandring på vor klode ikke har fundet sted endnu.

Nu er der gået disse 13-14 år, og desværre synes min spådom at være blevet bekræftet i ganske uhyggelig grad, og jeg giver ret i – jeg tror, justitsministeren selv var inde på det – at der formentlig er begivenheder i vente, som vil stille os over for denne art problemer i meget større omfang, end vi kender i dag, og også derfor er det rart, vi kommer i gang med at øve os på at være imødekommende og hjælpsomme over for dem, der virkelig trænger. Gid jeg må få uret i, at det bliver så nødvendigt, men jeg frygter ikke at få det.

Jeg vil da gerne være med til at takke ministeren for hans besvarelse, men jeg kan ikke hævde, at den ikke var skuffende, og den må egentlig også være skuffende for ham selv. Debatten har stået på i årevis – Venstres ordfører, fru Birthe Rønn Hornbech, har i hvert fald for mindst et år siden afgivet rapport fra et udvalg, hun var formand for inden for Venstre, om flygtningeproblemer. Justitsministeren himself startede debatten meget kraftigt – jeg vil næsten sige bombastisk – i maj i fjor. Endnu mere bombastiske forekom nogle udtalelser fra statsmini-

steren efter et konservativt sommergruppemøde, jeg tror, det var i august i fjor.

I dag behandler vi altså en forespørgsel, som er blevet indgivet for ca. 3 måneder siden, og dog må ministeren i dag nøjes med at sige, at han i høj grad kan se, at der er grund til at ændre lovgivningen, og at han skal komme med et oplæg, således som det tidligere er bebudet. Jeg kan godt forstå, at det støger i justitsministerens hoved, og at der er en kontrovers mellem hans hoved og hans hjerte, for hans medmenneskelige indstilling nærer jeg ikke et sekund tvivl om, men der er nogle bindinger på ham, hvor de end kommer fra, og hvad det er for en frygt, der dikterer ham, som gør, at han ikke rigtig kan følge dette hjertes tale, således som jeg opfatter det udefra lyttet og set.

Når ministeren siger, at der i høj grad er grund til at se på lovgivningen, vil jeg gerne give den melding, at ministeren ikke behøver at gøre sig flere bekymringer for vores skyld. Han har altså bakset med det et år, og nu bliver der sagt, at der skal lægges op til en debat, og det er da altid fint og altid velkomment, men fra CD's side beder vi altså ikke om nogen strammende ændringer i udlændingeloven, og hvis jeg har lyttet rigtigt til, hvad Socialdemokratiet og SF har meldt, er ønsket herom heller ikke anmeldt fra disse partier. Så er der allerede flertal i Folketinget, og hvis jeg må gætte mig til, hvad de næste ordførere, nemlig fra Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti, formodentlig agter at sige, tror jeg, det ikke bare bliver et komfortabelt flertal, men et overmægtigt flertal, og det er nogle signaler, som justitsministeren jo nok vil opfange.

Jeg vil snarere sige, at praksis burde mildnes, og jeg mener, at gældende lov giver mulighed derfor. Jeg skal henvisse til § 9 i udlændingeloven, som har hele tre ret bredt formulerede dispensationsmuligheder, nemlig i stk. 2, 2: »hvis udlændingen befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen«. Det næste er 4 i samme stykke, samme paragraf, »hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor«. Det er vel en bred dispensationsmulighed for lidt god vilje og taler bestemt om, at en restriktiv udlægning ikke er absolut nødvendig. Endelig står der i sidste sætning i den nævnte paragraf: »Justitsministeren kan dog fastsætte regler om, i hvilke tilfælde ansøgning